

Sygnatura akt II AKa 154/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Kot

Sędziowie: SSA Wiesław Pędziwiatr

SSO del. do SA Piotr Kaczmarek (spr.)

Protokolant: Beata Sienica

przy udziale prokuratora Beaty Lorenc - Kociubińskiej wykonującej zadania Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu
po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2016 r.

sprawy **M. Z. (1)**

oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 i art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk;

G. P. (1)

oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 i art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk;

A. E. (1)

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk, art. 65 § 1 i 3 kks w związku z art. 6 § 2 kks;

P. D. (1)

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 59 ust.1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk, art. 65 § 1 i 3 kks w związku z art. 6 § 2 kks;

D. D. (1)

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk, art. 270 § 1 kk w związku z art. 12 kk;

M. R. (1)

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk;

J. K. (1)

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych i prokuratora co do oskarżonego P. D. (2)

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 15 stycznia 2015 r. sygn. akt III K 75/12

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. D. w ten sposób, że w zakresie kary jednostkowej grzywny orzeczony w pkt X za przestępstwo skarbowe z art. 65 § 1 i 3 kks oraz kary łącznej grzywny orzeczonej w pkt XI ustala wysokość jednej stawki dziennej na 40 zł;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonych D. D. (1), P. D. , A. E. (1) , J. K. (1) , G. P. , M. R. (1) i M. Z. utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. Z. (1) został oskarżony o to, że :

I. w okresie od 03 października do 16 grudnia 2008 r. w L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z G. P. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia i przywozu z Niemiec na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 24 kilogramów, o łącznej wartości rynkowej nie mniejszej niż 480.000zł, które następnie wprowadził do obrotu, sprzedając w trakcie 11 transakcji, A. E. (1) i W. Z. (1), przy czym z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 §1 kk;

G. P. (1) został oskarżony o to, że:

II. w okresie od 03 października do 16 grudnia 2008 r. w L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia i przywozu z Niemiec na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 24 kilogramów, o łącznej wartości rynkowej nie mniejszej niż 480.000zł, które następnie wprowadził do obrotu, sprzedając w trakcie 11 transakcji, A. E. (1) i W. Z. (1), przy czym z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 §1 kk;

A. E. (1) został oskarżony o to, że:

III. w okresie od września do 16 grudnia 2008 r. w L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z W. Z. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 24 kilogramów, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 480.000zł, amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 13 kilogramów, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 260.000 zł, tabletek extazy w ilości nie mniejszej niż 1820 sztuk, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 5.460 zł i kokainy w ilości 12 gram o wartości rynkowej nie mniejszej niż 1.800 zł w ten sposób, że po uprzednim nabyciu, w trakcie 11 transakcji, marihuany od M. Z. (1) i

G. P. (1), w trakcie trzech transakcji, amfetaminy od S. G. i osoby A. ze S. oraz tabletek extazy i kokainy od nieustalonej osoby, sam lub też wspólnie z P. D. (1), wprowadzał je do obrotu sprzedając innym osobom, a ze wskazanego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 §1 kk;

IV. w okresie od 09 października 2008 r. do 12 grudnia 2008 r. w L., w okresie od 09 października 2008r do 12 grudnia 2008 r. w L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z W. Z. (1), nabył a następnie sprzedał innym osobom, pochodzący z czynu zabronionego, alkohol w postaci co najmniej 2.560 litrów spirytusu bez polskich znaków akcyzy, czym naraził na uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatkowego akcyzowego w kwocie 148.377,60 zł, stanowiącej małą wartość uszczuplonego podatku;

tj. o czyn z art. 65 §1 i 3 kks w zw. z art. 6 §2 kks ;

P. D. (1) został oskarżony o to, że :

V. w okresie od czerwca 2008 r. do 08 czerwca 2009 r. w L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z A. E. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 5.492 gram, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 109.840zł, amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 4.519 gram, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 90.380 zł, tabletek extazy w ilości nie niniejszej niż 1203 sztuk, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 3.609 zł i kokainy w ilości 12 gram, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 1.800 zł w ten sposób, że po uprzednim nabyciu przez A. E. (1) i W. Z. (1) lub siebie wskazanych środków odurzających, sam lub też wspólnie z A. E. (1), wprowadzał je do obrotu sprzedając A. L. (1), M. S. (1), B. K. i innym nieustalonym osobom, a ze wskazanego przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast . art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk

VI. w okresie 21 i 22 listopada 2008 r. w L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. E. (1), nabył a następnie sprzedał w trakcie dwóch transakcji, innym osobom, pochodzący z czynu zabronionego, alkohol w postaci co najmniej 194 litrów spirytusu bez polskich znaków akcyzy, czym naraził na uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatkowego akcyzowego w kwocie 11.245,50 zł, stanowiącej małą wartość uszczuplonego podatku,

tj. o przestępstwo z art. 65§1 i 3 kks w zw. z art. 6§2 kks

D. D. (1) został oskarżony o to, że:

VII. w okresie od 2004r daty bliżej nieustalonej do 11 lutego 2009 r. w L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 12.953 gram, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 259.060zł, amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 125 gram, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 2.500 zł, tabletek extazy w ilości nie mniejszej niż 5 sztuk, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 15 zł i kokainy w ilości 5 gram, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 750 zł w ten sposób, że po uprzednim nabyciu z nieustalonego źródła wskazanych środków odurzających, wprowadzał je do obrotu sprzedając T. O. (1), M. N. (1), J. M. (1), P. H. (1) i A. S. i innym nieustalonym osobom, a ze wskazanego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk

VIII. w okresie od 27 listopada 2008 r. do 3 grudnia 2008 r. w S. woj. (...) i L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dwukrotnie dokonał podrobienia podpisu T. D. na dokumencie w postaci umowy z dn. 27.11.2008r kupna-sprzedaży samochodu (...) J. (...) nr rej (...) i faktury Vat nr (...) z dn.03.12.2008r dotyczącej montażu instalacji gazowej, a następnie dokumenty te jako autentyczne przekazał T. D., która posłużyła się nimi przedkładając w Referacie (...) Urzędu Miasta w L. celem rejestracji w/w pojazdu, ***tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk***

M. R. (1) został oskarżony o to, że:

IX. w okresie od czerwca 2008 r. do 11 lutego 2009 r. w L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 14.185 gram, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 283.700zł, amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 6.765 gram, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 135.300 zł, tabletek extazy w ilości nie mniejszej niż 5 sztuk, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 15 zł i kokainy w ilości 18 gram, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 2.700 zł w ten sposób, że po uprzednim nabyciu z nieustalonego źródła wskazanych środków odurzających, wprowadzał je do obrotu sprzedając D. D. (1), M. N. (2), B. K. i innym nieustalonym osobom, a ze wskazanego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk

J. K. (1) został oskarżony o to, że:

X. w okresie od maja 2008 r. do 30 września 2009 r. w L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 9.228 gram, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 184.560zł, w ten sposób, że po uprzednim nabyciu z nieustalonego źródła, wskazanych środków odurzających, sam lub też wspólnie z innymi osobami, wprowadzał je do obrotu sprzedając T. O. (1), M. N. (1), B. B. (1) i innym nieustalonym osobom, a ze wskazanego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust 1 i 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk,

A. E. (2) została oskarżona o to, że :

XI. w okresie od października do 16 grudnia 2008 r. w L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. E. (1), uczestniczyła w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 6 kilogramów, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 120.000 zł, marihuany w ilości nie mniejszej niż 1 kilogram, wartości rynkowej nie mniejszej niż 20.000 zł, tabletek extazy w ilości nie mniejszej niż 28 sztuk, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 100 zł, w ten sposób, że dokonywała przechowywania, przepakowywania, porcjowania i wydawania wskazanych środków odurzających, które następnie A. E. (1) wprowadzał do obrotu sprzedając innym osobom,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust 1 i 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk

P. M. (1) (poprzednio D.) została oskarżona o to, że:

XII. w okresie od czerwca 2008 r. do 11 lutego 2009 r. w L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. D. (1), w ramach podziału ról, wbrew przepisom ustawy, udzieliła M. S. (1) i innym nieustalonym osobom, środka odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 23 gram o wartości nie mniejszej niż 460 zł i amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 6 gram o wartości nie mniejszej niż 150 zł,

tj. o przestępstwo z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art 12 kk

B. K. został oskarżony o to, że:

XIII. w okresie od 30 lipca do 14 grudnia 2008 r. w L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, posiadał środki odurzające w postaci marihuany w ilości 50 gram, o wartości 1.000 zł, które zakupił od M. R. (1), tabletek extazy w ilości 40 sztuk o wartości nie mniejszej niż 150 zł, marihuany w ilości 10 gram o wartości nie mniejszej niż 150 zł i amfetaminy w ilości 30 gram o wartości nie mniejszej niż 330 zł, które zakupił od P. D. (1),

tj. o przestępstwo z art. 62 ust, 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

XIV. w dniu 25 czerwca 2009r w L. i W., działając wbrew przepisom ustawy, posiadał środek odurzający w postaci amfetaminy w ilości 50 gram o wartości nie mniejszej niż 500 zł, który zakupił od niżej nieznaney osoby

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

A. S. został oskarżony o to, że :

XV. w okresie od 29 września 2008 r. do 2 listopada 2008 r. w L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, posiadał środki odurzające w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 27,5 grama, o łącznej wartości nie mniejszej niż 550 zł, które w trakcie 7 transakcji nabył od D. D. (1)

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 15 stycznia 2015 r., sygn.. akt: III K 75/12 orzekł:

I. **uznał oskarżonego M. Z. (1) za winnego** popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, iż czynu tego się dopuścił działając sam oraz wspólnie i w porozumieniu z G. P. (1) i czyn ten kwalifikuje z art. 55 ust. 3 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym stosownie do Dz.U. z 2005 r., Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk **wymierzył mu karę 5 /pięciu/ lat pozbawienia wolności** i karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 50 każda;

II. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec M. Z. (1) przepadek równowartości uzyskanej korzyści majątkowej w kwocie 214.500 zł;

III. **uznał oskarżonego G. P. (1) za winnego** popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się od dnia 8 października 2008 r. oraz ustala łączną ilość marihuany opisaney w zarzucie nie mniej niż 15 kilogramów i ustala jej wartość rynkową na kwotę nie mniejszą niż 300.000 zł i jednocześnie przyjmuje, że wziął udział w nie mniej niż ośmiu transakcjach i czyn ten kwalifikuje z art. 55 ust. 3 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w

brzmieniu obowiązującym stosownie do Dz.U. z 2005 r., Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk **wymierzył mu karę 3/trzech/ lat i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności** i karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 50 zł każda;

IV. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec G. P. (1) przepadek równowartości uzyskanej korzyści majątkowej w kwocie 97.500 zł;

V. **uznał oskarżonego A. E. (1) za winnego** popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, iż kwalifikuje ten czyn z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 §1 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym stosownie do Dz.U. z 2005 r., Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk **wymierzył mu karę 3/trzech/ lat i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności** i karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 50 zł każda;

VI. **uznał oskarżonego A. E. (1) za winnego** popełnienia czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, to jest czynu z art. 65 § 1 i § 3 kks i za to na podstawie art. 65 § 3 kks wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 50 zł każda;

VII. na podstawie art. 39 § 1 i § 2 kks połączył oskarżonemu A. E. (1) orzeczone kary grzywny i wymierzył mu karę łączną grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 50 zł każda;

VIII. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec A. E. (1) przepadek równowartości uzyskanej korzyści majątkowej w kwocie 208.049 zł;

IX. **uznał oskarżonego P. D. (1) za winnego** popełnienia czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, iż kwalifikuje ten czyn z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 §1 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym stosownie do Dz.U. z 2005 r., Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk **wymierzył mu karę 3 /trzech/ lat i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności** i karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 30 zł każda;

X. **uznał oskarżonego P. D. (1) za winnego** popełnienia czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku, to jest czynu z art. 65 § 1 i § 3 kks i za to na podstawie art. 65 § 3 kks wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 30 zł każda;

XI. na podstawie art. 39 § 1 i § 2 kks połączył oskarżonemu P. D. (1) orzeczone kary grzywny i wymierzył mu karę łączną grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 30 zł każda;

XII. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec P. D. (1) przepadek równowartości uzyskanej korzyści majątkowej w kwocie 111.446 zł;

XIII. **uznał oskarżonego D. D. (1) za winnego** popełnienia czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, iż kwalifikuje ten czyn z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 §1 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym stosownie do Dz.U. z 2005 r., Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk **wymierzył mu karę 2 /dwóch/ lat i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności** i karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 50 zł każda;

XIV. **uznał oskarżonego D. D. (1) za winnego** popełnienia czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku, to jest czynu z 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 270 § 1 kk **wymierzył mu karę 3 / trzech/ miesięcy pozbawienia wolności;**

XV. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył oskarżonemu D. D. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 2 /dwóch/ lat i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

XVI. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec D. D. (1) przepadek równowartości uzyskanej korzyści majątkowej w kwocie 156.040 zł;

XVII. **uznał oskarżonego M. R. (1) za winnego** popełnienia czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, iż kwalifikuje ten czyn z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 §1 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym stosownie do Dz.U. z 2005 r., Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk **wymierzył mu karę 3 /trzech/ lat pozbawienia wolności** i karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 50 każda;

XVIII. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec M. R. (1) przepadek równowartości uzyskanej korzyści majątkowej w kwocie 278.158 zł;

XIX. **uznał oskarżonego J. K. (1) za winnego** popełnienia czynu opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, iż kwalifikuje ten czyn z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 §1 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym stosownie do Dz.U. z 2005 r., Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk **wymierzył mu karę 2 /dwóch/ lat pozbawienia wolności** i karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 50 zł każda;

XX. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec J. K. (1) przepadek równowartości uzyskanej korzyści majątkowej w kwocie 121.890 zł;

XXI. uniewinnił oskarżoną A. E. (2) od popełnienia czynu opisanego w punkcie XI części wstępnej wyroku i w tej części kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;

XXII. **uznał oskarżoną P. M. (1) za winną** tego, że działając z góry powziętym zamiarem w okresie od 9 listopada 2008 r. do 24 grudnia 2008 r. w L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzieliła pomocnictwa P. D. (1) do popełnienia przestępstwa polegającego na odpłatnym udzielaniu środków odurzających w ten sposób, że czterokrotnie przekazała M. S. (1) i innym nieustalonym osobom nie mniej niż 23 gram środka odurzającego w postaci marihuany oraz amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 6 gram, to jest przestępstwa z art. 18 §3 kk w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 60 §2 i §6 pkt 3 kk **wymierzył jej karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności;**

XXIII. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie oskarżonej P. M. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 /dwóch/ lat;

XXIV. **uznał oskarżonego B. K. za winnego** popełnienia czynów opisanych w punktach XIII i XIV części wstępnej wyroku i przyjmuje, że czynów tych dopuścił się w ramach ciągu przestępstw opisanego w art. 91 §1 kk i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 §1 kk **wymierzył mu karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności;**

XXV. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie oskarżonemu B. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 /dwóch/ lat;

XXVI. uniewinnił oskarżonego A. S. od popełnienia czynu opisanego w punkcie XV części wstępnej wyroku i w tej części kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;

XXVII. na podstawie art. 63 §1 kk zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy ich zatrzymań i tymczasowego aresztowania:

- M. Z. (1) okres od 30 kwietnia 2010 r. do 30 czerwca 2011 r.,

- G. P. (1) okres od 24 stycznia 2012 r. do 6 sierpnia 2012 r.,

- A. E. (1) okres od 16 grudnia 2008 r. do 5 marca 2010 r.,

- P. D. (1) okres od 8 czerwca 2009 r. do 4 marca 2010 r.,

- D. D. (1) okres od 11 lutego 2009 r. do 30 grudnia 2009 r.,

- M. R. (1) okres od 11 lutego 2009 r. do 30 grudnia 2009 r.,

- J. K. (1) okres od 30 września 2009 r. do 8 kwietnia 2010 r.,

przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważnym jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XXVIII. na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych na k. 143 pod poz. 4-10, na k. 361 pod poz. 11-15, na k. 372 pod poz. 19-23, na k. 378 pod poz. 30-31, na k. 381 pod poz. 26 i 28-29, na k. 416-417 pod poz. 34-44, na k. 953A pod poz. 52, na k. 1725 pod poz. 58;

XXIX. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodu rzeczowego opisanego na k. 1702 pod poz. 57;

XXX. na podstawie art. 30 § 2 kks i art. 29 pkt 1 i 3 kks i art. 31 § 5 kks orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych na k. 140 pod poz. 3;

XXXI. na podstawie art. 44 § 1 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego opisanego na k. 400A pod poz. 45;

XXXII. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego opisanego na k. 111 pod poz. 1 i 2 w postaci samochodu M. (...) nr rej. (...) nr VIN: (...) wraz z dowodem rejestracyjnym (...) (...);

XXXIII. na podstawie art. 230 § 2 kpk zwrócił:

- oskarżonemu A. E. (1) dowód rzeczowy opisany na k. 269A pod poz. 46 oraz na k. 372 pod poz. 18,

- oskarżonej A. E. (2) dowody rzeczowe opisane na k. 372 pod poz. 16 i 17,

- oskarżonemu M. R. (1) dowody rzeczowe opisane na k. 378 pod poz. 32 i 33,

- oskarżonemu D. D. (1) dowód rzeczowy opisany na k. 381 pod poz. 27 ;

XXXIV. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonych P. M. (1) i B. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych

XXXV. na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonych M. Z. (1), G. P. (1), A. E. (1), P. D. (1), D. D. (1), M. R. (1) i J. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z ich udziałem w sprawie i wymierzył im opłaty w kwotach:

- M. Z. (1) – 3400 zł,
- G. P. (1) - 2400 zł,
- A. E. (1) – 2400 zł,
- P. D. (1) – 1300 zł,
- D. D. (1) – 2900 zł,
- M. R. (1) – 2400 zł,
- J. K. (1) – 1300 zł.

Apelacje od tego wyroku wnieśli oskarżeni: M. Z. (1), G. P. (1), A. E. (1), P. D. (1), D. D. (1), M. R. (1), J. K. (1) oraz prokurator co do oskarżonego P. D. (2).

Obrońcy oskarżonego M. Z. (1) – powołując się na przepisy art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k. wyrokowi zarzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie przez Sąd, że oskarżony M. Z. (1) dopuścił się przestępstwa wewnątrzspółnotowego nabycia i przywozu z Niemiec na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 24 kilogramy, a następnie te środki wprowadził do obrotu sprzedając je A. E. (3) i W. Z. (1), w oparciu o wyjaśnienia współoskarżonego W. Z. (1), podczas gdy wyjaśnienia te były zmienne, niespójne i wzajemnie się wykluczające i nie dawały podstawy do poczynienia takich ustaleń, a także należało je traktować z dużą dozą ostrożności z uwagi na motywy jakimi kierował się oskarżony składając je w toku postępowania, tj. w celu opuszczenia aresztu śledczego i uzyskania łagodnego wyroku.
2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku w postaci art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez nie odniesienie się przez Sąd w sposób szczegółowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do wyjaśnień oskarżonego W. Z. (1), które były głównym dowodem, na którym Sąd oparł swoje ustalenia faktyczne w zakresie dotyczącym oskarżonego M. Z. (1), a w szczególności na niewskazaniu przez Sąd, które z tych wyjaśnień uznał za wiarygodne, a które nie i z jakich powodów, zwłaszcza w sytuacji, gdy oskarżony był kilkakrotnie przesłuchiwany i składał wyjaśnienia o odmiennej treści, a w czasie rozprawy podtrzymał wszystkie odczytane mu wyjaśnienia.
3. obrazę przepisów prawa materialnego i jednocześnie obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia w postaci art. 19 ust. 1 pkt 8 i ust. 15c ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji w zw. z art. 393 § 1 k.p.k. poprzez dopuszczenie przez Sąd dowodu z wyników kontroli operacyjnej zarządzanej wobec oskarżonych A. E. (3) i W. Z. (1) i poczynienie na ich podstawie ustaleń faktycznych odnośnie osoby oskarżonego M. Z. (1) w zakresie popełnienia przez niego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, podczas gdy poczynienie ustaleń faktycznych na podstawie takich dowodów było niedopuszczalne, gdyż z wnioskiem o zarządzenie kontroli operacyjnej wobec w/w osób wystąpił podmiot nieuprawniony, tj. Zastępca Komendanta Głównego Policji, zatem dowód ten był dotknięty istotną wadą prawną, a nadto prokurator nie wystąpił do Sądu z wnioskiem o wyrażenie zgody na możliwość wykorzystania tego dowodu w tym postępowaniu wobec oskarżonego M. Z. (1) wobec, którego nie była zarządzana kontrola operacyjna.
4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie przez Sąd, iż oskarżony dokonał 11 dostaw marihuany w ilości 24 kilogramów na rzecz A. E. (3) i z przypisanego mu przestępstwa odniósł korzyść majątkową w kwocie 214.500 zł, a także orzeczenie wobec oskarżonego przypadku równowartości tej kwoty, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego W. Z. (1) wynika, iż dostaw marihuany

było nie więcej niż 6, natomiast pozostałe ustalenia Sądu w tym przedmiocie opierają się na niedopuszczalnych dowodach z rozmów telefonicznych prowadzonych pomiędzy A. E. (3) a W. Z. (1) oraz na dowodach z wydruku rozmów telefonicznych z telefonów, jakimi posługiwali się A. E. (3), M. Z. (1) i G. P. (1), które to dowody nie dawały podstaw do poczynienia ustaleń co do ilości przywożonych środków odurzających i dat faktycznie realizowanych dostaw.

5. rażąco niewspółmierność kary i środka karnego orzeczonych wobec oskarżonego M. Z. (1) wyrażająca się orzeczeniem kary w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności, kary grzywny w wymiarze 300 stawek po 50 zł każda stawka oraz orzeczenia przepadku kwoty 214.500 zł, jako równowartości korzyści majątkowej odniesionej przez oskarżonego z popełnienia przestępstwa, podczas gdy zarówno dotychczasowa niekaralność oskarżonego w Polsce, ustalony przez Sąd sposób działania oskarżonego, w tym ilość przestępnych zachowań, a także rola oskarżonego w przestępnych zachowaniach innych osób objętych aktem oskarżenia, powodują, iż kara ta razi swoją surowością i jest niewspółmierna do stopnia zawinienia oskarżonego w zakresie czynu przypisanego mu przez Sąd.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelująca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy; z ostrożności procesowej, gdyby Sąd nie podzielił zarzutów opisanych w pkt I-IV apelacji, o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego G. P. (1) zaskarżył wyrok co do pkt III, IV i XXXV sentencji, zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez:

1. ustalenie, że oskarżony jest winny wskazanym w opisie czynów przestępnych głównie na podstawie wyjaśnień współoskarżonego – W. Z. (1), złożonych w postępowaniu przygotowawczym i w całości podtrzymanych w postępowaniu sądowym w sytuacji w której są one wewnętrznie sprzeczne, co zauważa nawet Sąd meriti.
2. przyjęcie przez Sąd Okręgowy bez wystarczających dowodów, że doszło do wewnątrzspółnotowego nabycia i przywozu z Niemiec na terytorium RP znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany.
3. przyjęcie przez Sąd Okręgowy wartości rynkowej marihuany wprowadzonej do obrotu na kwotę nie mniejszą niż 300.000 zł, co stoi w ewidentnej sprzeczności z pozostałymi ustaleniami tego sądu co do wartości przedmiotowej marihuany.
4. przyjęcie, że G. P. (1) uczestniczył w co najmniej 8 transakcjach, w których przemycił co najmniej 15 kg marihuany, podczas gdy z ustaleń sądu, przeprowadzonych przez sąd na str. 62-64 wynika, że mógł brać udział jedynie w 7 transakcjach, a i to tylko przy przyjęciu założeń, dokonanych przez Sąd.

I. naruszenie prawa procesowego, co miało wpływ na wynik sprawy, a to:

1. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie większości nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie oskarżonego za niewinnego zarzucanych mu czynów.

Obrońcy oskarżonego A. E. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1) w zakresie czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, że oskarżony A. E. (1), w okresie od września do 16 grudnia 2008 r. wspólnie i w porozumieniu z W. Z. (1) uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 24 kg, amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 13 kg, tabletek ekstazy w ilości nie mniejszej niż 1820 sztuk i kokainy w ilości 12 gram, podczas gdy na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie można ustalić jednoznacznie, że oskarżony uczestniczył w takim obrocie środkami odurzającymi.

- obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 4, 5 § 2, 7, 410 i 424 k.p.k., poprzez dokonanie powierzchownej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przede wszystkim odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego A. E. (1) oraz współoskarżonych M. Z. (1) i G. P. (1) oraz zeznaniom świadka A. L. (1), złożonym przed Sądem, w całości, uznanie za wiarygodne zeznań świadków: W. Z. (1) oraz A. L. (1) złożonych w postępowaniu przygotowawczym.

- obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 175 i 390 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez dokonanie na rozprawie w dniu 25.09.2014 r. odtworzenia treści rozmów zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej dotyczących oskarżonego J. K. (1) i oskarżonego A. E. (1), pomimo usprawiedliwionej nieobecności oskarżonego A. E. (1) na w/w rozprawie oraz pomimo złożenia przez niego w dniu 24.09.2014 r. pisemnego wniosku o nieprowadzenie czynności pod jego nieobecność, co w konsekwencji uniemożliwiło mu ustosunkowanie się do treści odtworzonych zapisów rozmów telefonicznych i skutkowało naruszeniem jego prawa do obrony.

- obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 4, 5 § 2, 7 w zw. z art. 237 k.p.k. w zw. z art. 19 ustawy o Policji, wyrażającą się w ustaleniu okoliczności faktycznych na podstawie materiału dowodowego w postaci zapisów połączeń telefonicznych i treści podsłuchów operacyjnych, zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej pod kryptonimem (...), (...) (...), (...) (...) i „L. -2”, które zostały uzyskane w sposób nielegalny, albowiem z wnioskiem o uzyskanie zgody na kontrolę operacyjną w przedmiotowej sprawie wystąpił Zastępca Komendanta Głównego Policji, podczas gdy zgodnie z treścią art. 19 ustawy o Policji z wnioskiem o zarządzenie kontroli operacyjnej występuje Komendant Główny Policji, Komendant (...), albo komendant wojewódzki policji, tak więc uzyskane w powyższy sposób dowody są nielegalne i nie mogły zostać wykorzystane w przedmiotowej sprawie.

- w zakresie pkt VIII części dyspozytywnej wyroku, brak precyzyjnego wskazania sposobu wyliczenia równowartości korzyści uzyskanej z przestępstw.

2) w zakresie czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku:

- obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 4, 5 § 2, 7, 410 i 424 k.p.k., poprzez dokonanie powierzchownej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przede wszystkim odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom osk. A. E., powołanie dowodów na uzasadnienie ustaleń faktycznych w sposób uniemożliwiający dokonanie prawidłowej i rzeczowej weryfikacji tych ustaleń.

3) rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny, wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia, że osk. A. E. (1), w dużej części przyznał się do popełnienia przestępstw, wyraził skruchę i zerwał z drogą przestępczą.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelująca wniosła o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt V części dyspozytywnej przez ustalenie, że oskarżony w okresie od września 2008 r. do 16 grudnia 2008 r. uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w ilości 2.426 kilogramów marihuany oraz 5.524 gram amfetaminy i wymierzenie mu za ten czyn stosunkowo łagodniejszej kary pozbawienia wolności oraz zmianę wyroku w pkt VIII części dyspozytywnej przez orzeczenie równowartości korzyści majątkowej w stosownej wysokości;

2) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt VI części dyspozytywnej poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku; ewentualnie – z ostrożności procesowej – wymierzenie za w/w czyn kary grzywny w dolnej granicy ustawowego zagrożenia;

ewentualnie z ostrożności procesowej:

3) zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonych kar i wymierzenie oskarżonemu A. E. (1) stosunkowo łagodniejszej kary pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny, a ponadto zmianę wyroku w pkt VIII części dyspozytywnej przez orzeczenie przepadku równowartości korzyści majątkowej w stosownej wysokości;

ewentualnie:

4) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy.

Obrońca oskarżonego P. D. (1) zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mającym wpływ na treść wyroku, a będący wynikiem naruszenia art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., który to błąd wyraża się w przyjęciu tezy, że:

a) oskarżony nie posiadał narkotyków na własny użytek,

b) ilości posiadanych przez oskarżonego narkotyków nie można określić jako nieznaczonej, podczas gdy prawidłowa i całościowa ocena materiału dowodowego (zeznań świadków, wyjaśnień oskarżonego, dokumentacji w postaci protokołów przeszukania, badań analitycznych, nagrań podsłuchu) nie pozwala na przyjęcie takich ustaleń,

c) obrazę przepisu postępowania art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, poprzez zamieszczenie w treści wyroku określenia „nie mniej niż”, a nadto poprzez wewnętrzną sprzeczność ustaleń zawartych w uzasadnieniu wyroku, co do czasu i ilości narkotyków, które oskarżony miał nabyć, brak wskazania podstaw o sposobu w jaki sposób Sąd orzekający wyliczył wartość orzeczonego na rzecz Skarbu Państwa przepadku uzyskanej korzyści majątkowej w kwocie 111.446 zł, przez co niemożliwa jest weryfikacja poprawności i sposobu tego wyliczenia.

1. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do stopnia winy i rzeczywistej roli oraz motywacji oskarżonego w przypisanym mu czynie oraz w relacji do celów kary, w szczególności:

- poprzez orzeczenie rażąco wysokiej kary pozbawienia wolności, poprzez wymierzenie grzywny w wysokości nieadekwatnej do dochodów, warunków osobistych i rodzinnych oraz stosunków majątkowych oskarżonego,

- poprzez orzeczenie przepadku korzyści majątkowej o wartości w żaden sposób niezobiektywizowanej, bez wskazania kryteriów ustalenia jej wartości oraz nieadekwatnej – przewyższającej wielokrotnie – rzeczywiście osiągnięta korzyść majątkową przez oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o:

- zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. D. (1) od popełnienia zarzucanych czynów;

z ostrożności procesowej o:

- wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności z ewentualnym warunkowym zawieszeniem jej wykonania, wymierzenie znacznie łagodniejszej kary grzywny, zobowiązanie do zwrotu korzyści majątkowej w wysokości 1 tysiąca złotych;

ewentualnie:

- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego D. D. (1) (adv. P. B.) zaskarżył wyrok co do pkt XIII, XIV, XV, XVI, XXVII oraz XXXV części dyspozytywnej wyroku (w zakresie skazania oskarżonego za czyn opisany w punkcie VII i VIII części wstępnej wyroku), zarzucając:

1. obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów oraz braku wszechstronnego rozważenia przez Sąd I instancji całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie oraz wszystkich istotnych okoliczności ujawnionych w sprawie, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, poprzez przyjęcie, że:

a) P. H. (2) w okresie od 14 lipca do sierpnia 2008 roku nabył od niego nie mniej niż 30 gram marihuany, natomiast J. M. (1) w okresie od 2004 roku do lutego 2009 roku nabył od D. D. (1) nie mniej niż 100 gram marihuany;

b) D. D. (1), działając sam lub wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w okresie od 2004 roku do bliżej nie ustalonej do 11 lutego 2009 r. w L., uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 12.953 gram, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 259.060 zł, amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 125 gram, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 2.500 zł, tabletek extazy w ilości nie mniejszej niż 5 sztuk, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 15 zł i kokainy w ilości 5 gram, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 750 zł;

c) Społeczna szkodliwość czynu opisanego w pkt VIII części wstępnej wyroku, a polegającego na podrobieniu podpisu matki T. D. na dokumencie w postaci umowy kupna-sprzedaży z dnia 27.11.2008 r. samochodu osobowego J. (...) nr rej. (...) i faktury VAT nr (...) z dnia 3.12.2008 r. dotyczącej montażu instalacji gzwowej, nie jest znikoma.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o:

1. zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego D. D. (1) od zarzucanego mu czynu w pkt VII części wstępnej wyroku oraz uchylenie zaskarżonego wyroku w części skazującej oskarżonego za czyn zarzucany mu w pkt VIII części wstępnej wyroku i umorzenie postępowania w tym zakresie z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu;

ewentualnie:

2. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Legnicy do ponownego rozpoznania.

W przypadku nieuwzględnienia zarzutów z pkt I ppkt a i b apelacji, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. rażąco niewspółmierność kary jednostkowej za czyn określony w pkt VII części wstępnej wyroku orzeczonej wobec oskarżonego D. D. (1) poprzez nieprawidłowe zastosowanie zasad i dyrektyw sądowego wymiaru kary i w konsekwencji wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny zbyt surowej, jak i kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 33 § 3 k.k. poprzez błędną wykładnię i orzeczenie kary grzywny przy przyjęciu stawki dziennej na poziomie 50 zł.

3. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i orzeczenie wobec oskarżonego przepadku równowartości uzyskanej korzyści majątkowej w kwocie 156.040 zł.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w jego pkt XIII i wymierzenie oskarżonemu D. D. (1) za czyn opisany w pkt VII części wstępnej wyroku kary 2 lat pozbawienia wolności karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł każda.

2. przy założeniu, że wobec oskarżonego D. D. (1) zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, zawieszenie na podstawie art. 69 § 1 i 3 k.k., wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 4 lata.

3. uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie pkt XVI jego części dyspozytywnej, tj. w zakresie orzeczonego przypadku równowartości uzyskanej korzyści majątkowej.

Obrończyni oskarżonego D. D. (1) (adw. P. D. (3)) zaskarżyła wyrok co do pkt XIII, XIV, XV, XVI części dyspozytywnej wyroku, zarzucając:

1. na zasadzie art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na ustaleniu, że oskarżony miał wprowadzić do obrotu środki odurzające w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 12.953 gramy, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że ilość ta była znacznie mniejsza.

2. na zasadzie art. 438 pkt 4 k.p.k. – poprzez wymierzenie kary rażąco, niewspółmiernie surowej, nie uwzględniającej okoliczności podmiotowych, a mianowicie faktu dotychczasowej niekaralności oskarżonego oraz pozytywnych prognoz wobec skazanego wynikających z zachowania i sposobu życia po popełnieniu przestępstwa oraz orzeczenie stawki dziennej kary grzywny nieadekwatnej do możliwości i sytuacji majątkowych oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelująca wniosła o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego za czyn opisany w pkt VII części wstępnej wyroku kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5, jak również orzeczenie stawki dziennej kry grzywny w wysokości odpowiadającej możliwościom zarobkowym i dochodom oskarżonego, przyjmując wysokości stawki dziennej na kwotę 20 zł;

2. o zmianę orzeczenia w zakresie orzeczonej kary łącznej w pkt XV wyroku poprzez orzeczenie kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5.

ewentualnie:

3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrończyni oskarżonego M. R. (1) zaskarżyła powyższy wyrok co do pkt XVII i XVIII, zarzucając:

1. poczynienie błędnych ustaleń faktycznych mających wpływ na orzeczenie o winie i sprawstwie oskarżonego, polegających na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005, nr 179, poz. 1485), pomimo iż ustalenia sądu w tym zakresie poczynione zostały w oparciu o niedopuszczalne dowody, których wykorzystanie w procesie było niemożliwe, tj. zgoda na kontrolę operacyjną została wydana w oparciu o wadliwy wniosek, z którym wystąpił podmiot nieuprawniony, tj. zastępcza Komendanta a nie sam Komendant Główny Policji, co przewidziano w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji.

2. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, poprzez jego błędną interpretację rozszerzającą, w wyniku której doszło do bezpodstawnego przyjęcia przez Sąd I instancji, że dopuszczalna była kontrola operacyjna oskarżonego, polegająca na możliwości stosowania wobec niego podsłuchu, skoro z wnioskiem o legalizację tej kontroli wystąpiła osoba nieuprawniona a zatem podsłuch ten pozostał nielegalny i nie mógł stanowić dowodu w sprawie, przy czym w odniesieniu do zasadniczej części zarzutów stawianych oskarżonemu M. R. (1) to właśnie podsłuch miał stanowić jedyny materiał dowodowy (M. N. (2) zeznał, że zakupił od oskarżonego jedynie 70 g marihuany, 1040 g amfetaminy).

Podnosząc powyższe zarzuty, apelująca wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. R. (2) od zarzutu wprowadzenia do obrotu środków odurzających tj. od zarzutu z art. 56 ust. 3 ustawy,

2. wymierzenie za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary w granicach kary już odbytej przez oskarżonego (tymczasowe aresztowanie w niniejszej sprawie),

ewentualnie:

3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrończyni oskarżonego J. K. (1) zaskarżyła wyrok w zakresie pkt XIX w części dotyczącej ustalonej przez Sąd I instancji ilości środków odurzających, oraz pkt XX zaskarżonego wyroku – czyli orzeczenia o wysokości środka karnego w postaci przepadku równowartości uzyskanej korzyści majątkowej w kwocie 121.890 zł; zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu prawa do swobodnej oceny dowodów i w konsekwencji uznanie, iż oskarżony J. K. (1) uczestniczył we wprowadzeniu do obrotu środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 9.228 gram o wartości rynkowej nie mniejszej niż 184.560 zł podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie tak wysokiej ilości środków odurzających, jak uczynił to Sąd I instancji.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku polegający na:

- nieprawidłowym przyjęciu, że ustalone przez Sąd I instancji środki odurzające w ilości 9.228 gram zostały w całości przekazane przez oskarżonego J. K. (1) innym osobom niebędącym wyłącznie ich konsumentami i w konsekwencji przyjęcie odpowiedzialności tego oskarżonego w całości, jako wyczerpującego znamiona czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

- nieprawidłowym wyliczeniu wartości orzeczonego przepadku równowartości uzyskanej korzyści majątkowej, przyjętej przez Sąd I instancji na kwotę 121.890 zł.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelująca wniosła o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez skorygowanie ustalonej przez Sąd I instancji ilości środków odurzających w postaci marihuany, w których wprowadzeniu do obrotu uczestniczył oskarżony J. K. (1) oraz skorygowanie wartości orzeczonego przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej przez tego oskarżonego;

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonego P. D. (1) w części dotyczącej orzeczenia o karze (pkt-y IX-XI części dyspozytywnej wyroku, zarzucając: obrazę przepisu prawa materialnego, a to przepisu art. 23 § 3 k.k.s. polegająca na wymierzeniu oskarżonemu P. D. (1) za przypisane mu przestępstwo skarbowe z art. 65 § 3 k.k.s. (czyn VI części wstępnej wyroku), kary grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 30 zł, to jest poniżej dolnego ustawowego progu który w dacie czynu wynosił 37,50 zł.

Podnosząc powyższy zarzut, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punktach IX-XI poprzez uchylenie w stosunku do P. D. (1) orzeczenia o karze łącznej i:

- wymierzenie na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy zast. rat. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. kary grzywny w wysokości 115 stawek dziennych po 40 zł każda,

- wymierzenie na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 23 § 3 k.k.s. kary grzywny w wysokości 40 stawek dziennych po 40 zł każda,

- orzeczenie na podstawie art. 39 § 1 i § 2 k.k.s. kary łącznej grzywny w wysokości 115 stawek dziennych po 40 zł każda.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych nie zasługiwały na uwzględnienie, zasadna co do istoty okazała się apelacja prokuratora.

Orzekając w niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy w Legnicy – wbrew wywodom zawartym w apelacjach obrońców – przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy. Podczas postępowania dowodowego Sąd I instancji wyczerpał wszystkie dostępne możliwości dowodowe w celu ustalenia czy istnieją podstawy do przypisania oskarżonemu zarzuconego mu przestępstwa, respektując przy tym zasady procesowe, w tym zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadę bezstronności (art. 4 k.p.k.), zasadę *in dubio pro reo* (art. 5 k.p.k.), a także zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 k.p.k.).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art.7 kpk (a w konsekwencji także do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych). Jak wielokrotnie podkreślano w doktrynie i orzecznictwie, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównego całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3.09.1998r. sygn. V KKN 104/98 – Prokuratura i Prawo 1999, nr 2, poz. 6; a także wyrok S.A. w Łodzi z 20.03.2002r. sygn. II AKa 49/02 – Prokuratura i Prawo 2004, nr 6, poz. 29).

Jak podkreślano w doktrynie, błąd w ustaleniach faktycznych (*error facti*) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. (T. Grzegorzczak – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. III, Zakamycze 2003, – s. 1133-1134).

Wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może ograniczać się wyłącznie do polemiki z ocenami dokonanymi przez Sąd I instancji, bez wskazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Wyraża to wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2005r. sygn. WA – 10/05: „Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, lecz musi zmierzać do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego nie na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd pierwszej instancji (...) nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc na forsowaniu własnego poglądu strony na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji” (OSNwSK 2005, z. 1, poz. 949 oraz poz. 947; podobnie T. Grzegorzczak – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, , wyd. III, Zakamycze 2003 s. 1134 oraz P. Hoffmański, E. Sadzik, K. Zgryzek – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2007, s. 666-667).

Zgodnie z przepisem art. 424 § 1 k.p.k. uzasadnienie wyroku powinno zawierać:

- 1) wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych;
- 2) wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku.

W uzasadnieniu wyroku należy ponadto przytoczyć okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary, a zwłaszcza przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary, środków zabezpieczających, uwzględnieniu powództwa cywilnego oraz innych rozstrzygnięciach zawartych w wyroku (art. 424 § 2 k.p.k.).

Rola uzasadnienia wyroku jest doniosła, gdyż jest ono podstawowym środkiem kontroli prawidłowości orzeczenia, pozwalającym instancji odwoławczej na sprawdzenie czy sąd i instancji oparł ustalenia faktyczne na analizie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej. Zgadzać się zatem z powszechnym i właściwie niekwestionowanym poglądem, że uzasadnienie jest swego rodzaju sprawozdaniem, nawiązującym do przebiegu rozprawy i narady nad wyrokiem, jednak powstającym już po jego ogłoszeniu, to trudno przyjąć, że uzasadnienie może mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, a nie odwrotnie, że treść rozstrzygnięcia winna kształtować treść uzasadnienia. W doktrynie i orzecznictwie zwracano uwagę na to, że niespełnienie wymagań ustawowych w zakresie uzasadnienia nie może być utożsamiane z wadliwością samego rozstrzygnięcia, gdyż naruszenie przepisu art. 424 k.p.k. nie ma wpływu na treść wyroku, gdyż dochodzi do niego już po jego wydaniu (R.A. Stefański [w:] J. Bratoszewski, L. Gadrocki, Z. Gostyński, S.M. Przyjemski, R.A. Stefański, S. Zabłocki – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, tom II, Dom Wydawniczy ABC 1998r., s. 390 oraz P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek – Kodeks postępowania karnego. Tom II, Komentarz do art. 297-467, wyd. 3, Warszawa 2007, s. 582; a także wyrok SN z dnia 10 lutego 1984r. sygn IV KR –261/83 – OSNPG 1984, nr 7-8, poz. 85). A zatem, nie każde wadliwe uzasadnienie wyroku uniemożliwia przeprowadzenie kontroli instancyjnej, a w konsekwencji stanowi dostateczną przyczynę uchylenia wyroku oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Do uchylenia wyroku może prowadzić tylko i wyłącznie taka wadliwość uzasadnienia, za względu na którą sąd odwoławczy nie może w sposób merytoryczny ustosunkować się do zarzutów i wniosków środka odwoławczego (por. wyrok SN z dnia 7 października 1983r. sygn. Rw – 7976/83 – OSNKW 1984, z. 5-6, poz. 58). Właśnie taki stosunek do wadliwości uzasadnienia wyroku jest dostrzegany także w orzecznictwie sądów apelacyjnych (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 lutego 2004r., sygn. II AKa – 413/03: „Znaczenie uzasadnienia wyroku, które stanowi całość z dyspozytywną częścią orzeczenia, nie może poddawać w wątpliwość tezy, iż o trafności rozstrzygnięcia nie decyduje uzasadnienie, lecz materiał dowodowy stanowiący jego podstawę. Uzasadnienie w ramach kontroli odwoławczej stanowi jedynie punkt wyjścia do zbadania zasadności rozstrzygnięcia i jest oczywiste, że tak jak będąc formalnie nienaganne, nie może przesłaniać wad wyroku nie znajdującego podstaw w materiale dowodowym, tak też wadliwe uzasadnienie nie może przesądzać niezbędności korekty dyspozytywnej części orzeczenia. Nawet w razie występowania sprzeczności między wyrokiem a jego uzasadnieniem decydujące znaczenie ma stanowisko sądu wyrażone w wyroku” (Krakowskie Zeszyty Sądowe 2005, z. 1, poz. 37). Podzielając zasadniczo stanowiska zawarte we wskazanych wyżej judykatach należy stwierdzić, że niewłaściwie sporządzone uzasadnienie, choć niewątpliwie stanowi obrazę przepisu postępowania (art. 424 k.p.k.), jednak nie musi prowadzić zawsze do dyskwalifikacji zaskarżonego orzeczenia, gdyż następuje po wydaniu wyroku. Oznacza to, że nie zawsze konsekwencją obrazy przepisu art. 424 k.p.k. będzie możliwość uznania jej względną przyczyną odwoławczą z art. 438 pkt 2 k.p.k., gdyż brakuje niezbędnego elementu w postaci możliwości wywarcia przez wskazaną obrazę prawa wpływu na treść orzeczenia (por. A. Zachuta – Wadliwość uzasadnienia wyroku jako samodzielna przyczyna jego uchylenia, Prokuratura i Prawo 2006, nr 12, s. 157). W zaskarżonym wyroku, Sąd Okręgowy w Legnicy ustalił bowiem stan faktyczny i jednocześnie przeprowadził na rozprawie głównej wszelkie istotne dla sprawy dowody, a także przedstawił ich procesową analizę. Uzasadnienie wyroku zostało zatem sporządzone prawidłowo i pozwalało na kontrolę instancyjną zapadłego orzeczenia.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów zawartych w apelacji miano na uwadze co następuje:

W pierwszej kolejności odniesienia wymaga wspólny dla części apelacji obrońców zarzut (ujmowany jako zarzut naruszenia art. 4, 5 § 2, 7 w zw. z art. 237 kpk art. 19 ustawy o policji), a którego istota wiąże się z kwestią procesowej dopuszczalności dowodu z wyników kontroli operacyjnej (in concreto kontroli rozmów telefonicznych) uzyskanych po rozpoznaniu wniosków złożonych na podstawie art. 19 ustawy o policji przez Zastępcę Komendanta Głównego Policji, nie zaś samego Komendanta Głównego, wymienionego w treści w/w przepisu. Apelujący mają rację w zakresie wskazania na występujący w orzecznictwie sądowym pogląd (por. m.in. wyroki Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w spr. II AKa 97/14, II AKa 386/14) kwestionujący procesową dopuszczalność wykorzystania takiego dowodu w procesie karnym. Sąd Apelacyjny w orzekającym składzie wskazał w postanowieniu z 21.08.2015r., którym na podstawie art. 441 § 1 kpk przekazano Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne w tym przedmiocie, na możliwość odmiennej oceny skutków procesowych materiałów uzyskanych w ramach kontroli operacyjnej, objętej zgodą Sądu, po rozpoznaniu wniosku Zastępcy Komendanta Głównego Policji. Sąd Najwyższy postanowieniem z 27.01.2016r., sygn. akt I KZP 12/15 odmówił podjęcia uchwały, przedstawiając jednocześnie (k. 6032-6037) argumenty prawne przemawiające za określonym sposobem wykładni art. 19 ustawy o policji. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w zakresie przedstawionego zagadnienia prawnego tj. odmowa podjęcia uchwały w aspekcie procesowym, na gruncie przedmiotowego postępowania, oznacza brak formalnego związania (art. 441 § 3 kpk) przedstawionym w uzasadnieniu postanowienia o odmowie podjęcia uchwały wypowiedziami co do określonego sposobu rozstrzygnięcia danego zagadnienia prawnego. Sąd Apelacyjny, mimo braku formalnego związania, w pełni podziela argumenty wyrażone w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego, których istota, w pewnym uproszczeniu, sprowadza się do tego, że uprawnienia Komendanta Głównego Policji o których mowa w art. 19 ust. 1 i 3 ustawy o policji nie są jego uprawnieniem o charakterze osobistym, pozostając w ścisłym związku z powierzonym mu stanowiskiem, tym samym może być wykonywane także przez jego zastępcę w ramach określonego podziału kompetencji, o czym przekonuje uwzględnienie treści art. 5 ust. 4, 6g i art. 7 ust. 4 ustawy o policji. In concreto apelujący nie kwestionują ustaleń Sądu meriti (k. 5772v) co do treści decyzji nr (...) Komendanta Głównego Policji z 16.06.2008r. w sprawie podziału zadań między zastępców Komendanta Głównego Policji oraz upoważnień do podejmowania decyzji w imieniu Komendanta Głównego Policji, wydanej na podstawie art. 133 ust. 6 i § 5 ust. 1 i 2 zarządzenia nr 372 Komendanta Głównego Policji z 14.04.2008r. w sprawie regulaminu Komendy Głównej Policji (Dz. Urz. KGP nr 8 poz. 47). Skoro zatem prawnie dopuszczalne było wystąpienie z pisemnymi wnioskami do właściwego Sądu Okręgowego o zarządzenie kontroli operacyjnej w trybie art. 19 ustawy o policji przez zastępców Komendanta Głównego Policji, działających w ramach upoważnienia udzielonego im przez Komendanta Głównego Policji, zgody na zarządzenie kontroli operacyjnej zostały udzielone przez właściwy Sąd, to tym samym Sąd meriti uprawniony był, co zasadnie uczynił, do przyjęcia jako podstawy dowodowej wyników tych kontroli operacyjnych.

1. Co do apelacji oskarżonego P. D. (1).

Nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych (poprzez naruszenia art. 4 i 7 kpk) Sąd meriti poprzez ustalenie ilości i rodzaju substancji psychoaktywnych (środków odurzających i substancji psychotropowych) w których obrocie lub udzielaniu ostatecznym odbiorcą uczestniczył ten oskarżony, jak też co do braku podstaw przyjęcia że zachowanie tego oskarżonego polegać miało jedynie na posiadaniu nieznacznej ilości narkotyków na własny użytek. Apelujący uzasadniając ten zarzut (k. 5831-5832) ogranicza się w istocie z jednej strony do przedstawienia – trafnie – istoty zasady swobodnej oceny dowodów z art. 7 kpk, z drugiej zaś do mocno arbitralnej oceny że istotne dowody przemawiające na korzyść oskarżonego nie zostały szczegółowo przeanalizowane, zaś dokładna analiza zgromadzonych w sprawie dowodów nakazuje – bez najmniejszej zdaniem apelującego wątpliwości- przyjąć, że oskarżony jako czynny narkoman nie był w stanie dokonać obrotu znacznej ilości narkotyków. Arbitralność tej oceny wynika z faktu że w zakresie obu podniesionych przez apelującego kwestii nie przedstawia on żadnych konkretnych, chociażby przykładowo wskazanych dowodów (argumentów) potwierdzających podnoszone twierdzenia. Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd meriti dokonując ustaleń faktycznych co do tego oskarżonego, zarówno w zakresie zarzutu dot. wprowadzenia do obrotu bądź udzielania narkotyków, jak też obrotu alkoholem (k. 5746-5748) wskazał dowody na podstawie których dokonał ustaleń faktycznych. Treść tych dowodów do takich ustaleń faktycznych upoważniała, brak jest przy tym, zdaniem Sądu Apelacyjnego, dowodowych podstaw do przyjęcia że w trakcie dokonywania ustaleń faktycznych pominięto istotne dowody, w szczególności przemawiające na korzyść

oskarżonego. Sąd meriti w sposób zgodny z art. 7 kpk ocenił zebrane dowody (k. 5772-5773, 5777v-5779). Treść tych dowodów ,poddanym właściwej ocenie ,upoważniała do odmówienia, co do zasady, wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego jako sprzecznym z dowodami którym zasadnie dano wiarę. Wykluczało to jednocześnie możliwość przyjęcia sugerowanego przez apelującego ustalenia ,że działanie oskarżonego sprowadzało się do posiadania niewielkiej ilości narkotyków na własny użytek (jak można domniemywać apelującemu chodzi o zabezpieczony w trakcie przeszukania w 8.06.2009r. – k. 636-637-woreczek z zawartością suszu roślinnego – marihuany) ,bowiem takie ustalenie pozostawałoby w oczywistej, wręcz rażącej, sprzeczności z treścią dowodów w postaci m.in. wyjaśnień W. Z. , wyjaśnień P. M. , wyjaśnień A. L. , wyjaśnień M. S. , wynikach kontroli operacyjnej.

Nie naruszył art. 424 § 1 kpk i art. 5 § 2 kpk Sąd meriti w zakresie ustalenia ilości i rodzaju poszczególnych narkotyków w szczególności poprzez użycie zwrotu „nie mniej niż”. Sąd meriti ustalił (k. 5746), wskazując sposób dokonywania tych ustaleń (k. 5782), w szczególności przyczynę ujęcia w opisie czynu przypisanego oskarżonemu (analogicznie pozostałym) ww. zwrotu tj. stanowczego ustalenia co do rodzaju narkotyków i ich ilości , przy jednoczesnych podstawach do stanowczego ustalenia że faktyczna ilość tychże narkotyków (determinowanych ilością transakcji bądź ich przedmiotem) była większa , a tym samym skonkretyzowana poprzez określone wartości liczbowe ilość jest wartością minimalną. Sąd Apelacyjny nie podzielił także zarzutu naruszenia art. 424 kpk w zakresie wskazania w uzasadnieniu sposobu ustalenia korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego , determinującej wysokość przypadku orzeczonego wobec oskarżonego. Sąd meriti wskazał mechanizm (k. 5790) jaki przyjął dla potrzeb ustalenia wysokości korzyści majątkowej co do tego jak i pozostałych oskarżonych , co w zestawieniu z ustaloną przez ten Sąd ilością i rodzajem wprowadzonych do obrotu lub udzielonych narkotyków, przedziałem cenowym dla ich poszczególnych rodzaj, uwzględniającym zmienność ceny w zależności od ilości nabywanego narkotyku (k. 5746-5747) upoważniało do ustalenia określonych wartości korzyści majątkowej , przy świadomości ,że przy przyjęciu kryterium średniej ceny takie ustalenie jest dotknięte pewnym koniecznym uproszczeniem , jednakże bez naruszenia art. 5 § 2 kpk , albowiem prowadziło ono co do zasady do ustalenia korzyści majątkowej (rozumianej jako cały przychód – a nie tylko dochód) w wartościach niższych od faktycznie osiągniętych. Orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i grzywny nie cechują się rażącą niewspółmiernością przez swoją surowość a tylko taka obliłgowałaby Sąd Apelacyjny do dokonania zmiany. Sąd meriti wskazał (k. 5788) okoliczności które brał pod uwagę przy wymiarze kary , okoliczności te odpowiadają realiom przestępstwa przypisanego z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uwadze Sądu meriti nie umknęły żadne istotne dla wymiaru kary (m.in. z perspektywy art. 53 § 1 i 2 kk , art. 58 kk) okoliczności. Apelujący w szczególności kwestionuje wysokość kary grzywny poprzez jej nieadekwatność do warunków osobistych i majątkowych oskarżonego. W tym zakresie wskazać należy ,że w ujęciu ekonomicznym orzeczona wobec oskarżonego za przestępstwo z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii grzywna wiązać będzie się dla oskarżonego z koniecznością zapłacenia tytułem kary grzywny 4.500,00 zł w sytuacji gdy z poczynionych ustaleń (k. 5762) wynika że oskarżony jest kawalerem, nie ma osób na utrzymaniu, posiadane kwalifikacje umożliwiają mu prace na budowie z wynagrodzeniem miesięcznym około 2.000,00 zł.

2. Co do apelacji oskarżonego D. D. (1) (dwóch).

Nie dopuścił się naruszenia art. 7 i art. 410 kpk Sąd meriti przy dokonywaniu ustaleń faktycznych opisanych w pkt I ppkt. 1 lit. a i b apelacji obrońcy adw. P. B.. Ustalenie co do ilości i rodzaju narkotyków nabytych od oskarżonego przez P. H. i J. M. znajduje podstawę w wyjaśnieniach tych osób , na ich podstawie Sąd nie czyni (k. 5750) ustaleń co do zbywania innego rodzaju narkotyków niż marihuana , w określonej ilości. Nie czyni na ich podstawie ustaleń co do innych rodzaj narkotyków (bo do tej kwestii jak się wydaje odnosi się zarzut apelującego- k. 5837). Sąd meriti wskazał jakie dowody stanowiły podstawę przypisania oskarżonemu sprawstwa przestępstwa z pkt VII części wstępnej (k. 5749-5750) ,oceniając te dowody w sposób zgody z art. 7 kpk o czym przekonuje analiza uzasadnienia w tej części (k. 5780-5782), nadto trafnym była ocena znaczenia dowodowego zatrzymania w trakcie przeszukania znacznej ilości (3361,5 grama) marihuany. Apelujący nie przedstawia argumentów pozwalających zasadnie zakwestionować ocenę Sadu meriti wartości dowodowej wyników kontroli operacyjnej, stanowiących istotną część podstawy dowodowej. W zakresie źródeł osobowych Sąd meriti miał na uwadze zmienność części relacji , przy czym przekonująco wskazał dlaczego daje wiarę określonym relacjom , tej oceny nie podważa ogólny w swym charakterze zarzut apelującego o

jakoby nagminnym wywieraniu nacisku przez organy postępowania przygotowawczego na osoby przesłuchiwane, co jak można domniemywać, ma prowadzić do składania relacji niezgodnych z rzeczywistością. Przepięstwo zarzucane D. D. w pkt VII aktu oskarżenia miało zostać popełnione w okresie od 2004r. do lutego 2009r. ,przy czym ta część przestępnych zachowań oskarżonego (w ramach czynu ciągłego art. 12 kk) z którą związane są dowody o charakterze osobowym miała miejsce w latach 2007-2008 ,zatem nietrafny jest zarzut apelującego jakoby te źródła osobowe miały opisywać zdarzenie sprzed 6 lat, kiedy dla przykładu wskazać można że np. M. N. i T. O. swoje wyjaśnienia składali od 2009r, a więc w okresie nieodległym od zdarzeń opisywanych , tym bardziej że w czasie części z przesłuchań odtwarzano osobom przesłuchiwanym treść nagrań uzyskanych w toku kontroli operacyjnej ,a więc osoby przesłuchiwane odnosiły się do swoich konkretnych, utrwalonych i umiejscowionych w czasie wypowiedzi. Wbrew twierdzeniu apelującego nie istniały podstawy do oceny dowodów ze źródeł osobowych jako dowodów o charakterze pomawiającym w tym znaczeniu ,iż miałyby mieć nieprawdziwą treść z powodu celowego złożenia nieprawdziwej relacji dla wykluczenia lub ograniczenia swej odpowiedzialności karnej. Przeciwnie, trafnie dostrzegł Sąd meriti , że za wiarygodnością tych relacji przemawia to że zawierają one wypowiedzi obciążające osoby składające wyjaśnienia , które to wyjaśnienia stały się podstawą zapadłych wobec tych osób orzeczeń skazujących. Apelujący dla wykazania trafności zarzutu naruszenia art. 7 kpk odwołuje się (używając przy tym formuły że jest to jedynie przykład, co sugeruje analogiczne oceny co do pozostałych protokołów) do fragmentów wyjaśnień podejrzanego T. O. z 30.12.2009r., (k. 2118-2121) wyprowadzając wniosek jakoby nie dostarczają one wiedzy czy pomiędzy T. O. a oskarżonym doszło do jakiegokolwiek transakcji. Taka ocena apelującego całkowicie abstrahuje od treści pozostałych protokołów zawierających wyjaśnienia T. O. (podobnie jak wyjaśnień M. N.) w których ten opisuje okoliczności transakcji dot. narkotyków z udziałem oskarżonego, przykładowo karta 1745 „według mnie ja uczestniczyłem maksymalnie gdzieś w około 15 transakcjach zakupu i sprzedaży środków odurzających , my z M. mogliśmy maksymalnie nabyć od D. gdzieś około 5 kg marihuany”, czy k. 2104 „D. załatwiałem także na amfetaminę. Ja kupowałem amfetaminę na własne potrzeby i czasami częstowałem ją M. N. (1)... on to ważył przy mnie i pakował do woreczka lub papierka”. Nie był trafny zarzut kwestionujący prawidłowość ustalenia faktycznego co do ilości marihuany wprowadzonej do obrotu poprzez odwołanie się do twierdzenia, że jedynie 20 gram suszu roślinnego zatrzymanego u oskarżonego stanowiło marihuanę, inne zaś części nie spełniały ustawowego progu zawartości substancji psychoaktywnej , albowiem twierdzenie to pozostaje w sprzeczności z wynikami opinii z zakresu badań chemicznych k. 431-435), z której wynika (k. 434-435), że susz roślinny stanowiący odpowiednio oznaczone dowody rzeczowe (15 worków), z którego pobrano próbki reprezentatywne, zawiera taką zawartość substancji czynnej która powoduje że jest on tzw. marihuaną (łączna waga suszu, z którego pobrano próbki to 3361,59 grama). Nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych Sąd meriti ustalając stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego w pkt 14 tj. przestępstwa z art. 270 § 1 kk. Trafne są , zacytowane przez apelującego, poglądy orzecznictwa i doktryny co do wykładni znamion przestępstwa z art. 270 § 1kk, jak też koniecznego elementu struktury przestępstwa jakim jest określenie , większego niż znikomy stopnia społecznej szkodliwości czynu. Akceptując jako zasadne ustalenie Sądu meriti w tym zakresie wskazać należy ,że oskarżony dwukrotnie zrealizował znamiona czynności wykonawczych z art. 270 § 1 kk ,mimo że nie istniała taka sytuacja , w szczególności motywacyjna ,która uniemożliwiałaby postąpienie zgodnie z prawem, tj. podpisanie przedmiotowych dokumentów przez właściwą osobę tj. matkę oskarżonego. Na marginesie należy zauważyć ,że informacje wskazane przez samego oskarżonego (wartość samochodu, jego typ, dochody rodziców , brak posiadania przez nich uprawnień do kierowania pojazdami) wydają się wskazywać na to kto był rzeczywistym , a nie formalnym właścicielem samochodu. Nie naruszył Sąd meriti art. 45 § 1kk zarówno co do ustalenia faktycznego związanego z wysokością osiągniętej korzyści majątkowej (o mechanizmie tym mowa była przy odnoszeniu się do apelacji oskarżonego P. D.) , jak też wykładni tego przypisu w zakresie przyjęcia ,że podlegającą przypadkowi korzyścią majątkową jest całość otrzymanego przez sprawcę świadczenia ,nie zaś , jak sugeruje apelujący, dochód rozumiany jako różnica pomiędzy poczynionymi nakładami (tu wydatkami na zakup narkotyków) a przychodem w postaci otrzymanych kwot. W tym zakresie utrwalony w orzecznictwie jest (por. m.in. wyrok SN z 22.10.2015r sygn. V KK 154/15) pogląd że przypadkiem na podstawie art. 45 § 1 kk jest objęta cała korzyść rozumiana jako całość otrzymanego świadczenia , nie zaś zysk w sensie ekonomicznym. Sąd meriti wskazał jakie okoliczności wziął pod uwagę przy wymiarze kar orzeczonych wobec oskarżonego(k. 5788v-5789) , nie pomijając żadnej istotnej okoliczności. Istotnie oskarżony nie był do tej pory karany , ma stabilną sytuację rodzinną i zawodową, natomiast z pola widzenia nie może ujść to, że oskarżony , dla osiągnięcia korzyści majątkowej , przy braku szczególnej

sytuacji motywacyjnej ,dopuscił się , w drodze wielokrotnych, powtarzalnych zachowań wprowadzenia do obrotu lub udzielenia bardzo dużej ilości środków odurzającego jak też , choć w mniejszej ilości , substancji psychoaktywnych , działając w bezprawny sposób przez okres kilku lat. Okoliczności te przemawiają za oceną wymierzonej oskarżonemu kary (grzywny i pozbawienia wolności) jako odpowiednio surowych , nie noszących cech nadmiernej surowości. Nie naruszył Sąd meriti art. 33 § 3 kk określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny , albowiem ustalona wartość (50 zł) choć wyższa od minimalnego poziomu (10 zł) to jest do niego zbliżona, zaś oskarżony z uwagi na posiadane wykształcenie, umożliwiające mu w przyszłości podjęcie zatrudnienia, uwzględniając brak zobowiązań alimentacyjnych wobec dzieci, będzie w stanie (mając na uwadze przewidziane w kodeksie karnym wykonawczym instytucje np. rozłożenia na raty) orzeczoną grzywnę uiścić.

3. Co do apelacji oskarżonego M. R..

Apelacja obrońcy oskarżonego formułując dwa zarzuty (k. 5865) w istocie wiąże je z tożsamą kwestią tj. dopuszczalnością procesowego wykorzystania wyników kontroli operacyjnej zastosowanej po rozpoznaniu wniosku podpisanego przez Za-cę Komendanta Głównego Policji. Do kwestii tej odniesiono się powyżej , zbiorczo z uwagi na tożsamość zagadnienia ,stąd Sąd Apelacyjny odwołuje się do już poczynionych rozważań. J. dostrzeżono ,że choć nie przybrało to postaci formalnego zarzutu to kwestionowana jest , jak można domniemywać z perspektywy art. 7 kpk , ocena wartości dowodowej wyjaśnień M. N. a to poprzez zaniechanie , zdaniem apelującego, bardzo ostrożnej oceny wartości dowodowej tych wyjaśnień jako dowodu z pomówienia. Zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie albowiem Sąd meriti oceniając ten dowód (k. 5779v-5780)wskazał przekonująco dlaczego wyjaśnienia te zasługują na wiarę ,w szczególności jego uwagi nie uszło to ,że wyjaśnienia te stanowiły podstawę odpowiedzialności samego M. N., a tym samym złożenie wyjaśnień obciążających oskarżonego nie znosiło ani nie ograniczało, a wręcz potwierdzało odpowiedzialność samego wyjaśniającego. Trafnie także podniesiono, że te wyjaśnienia znajdują potwierdzenie m.in. w wynikach kontroli operacyjnej. Zaskarżenie wyroku co do winy w zakresie przyjęcia sprawstwa przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii obligowało (art. 447 § 1 kpk) do poddania kontroli odwoławczej całości wyroku co do M. R.. Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zakwestionowania przyjętej kwalifikacji prawnej jak też orzeczonych kar pozbawienia wolności i grzywny oraz przepadku korzyści majątkowej. Wskazane przez Sąd meriti okoliczności brane pod uwagę przy wymiarze kary (k. 5789) są wszystkimi istotnymi zaistniałymi wobec oskarżonego , zostały właściwie ocenione, co pozwala uznać że orzeczone kary nie są karami rażąco niewspółmiernie surowymi. W zakresie środka karnego przepadku wskazano sposób określenia korzyści podlegającej przepadkowi (do kwestii tej odniesiono się wcześniej), przy właściwym określeniu pojęcia korzyści.

4. Co do apelacji oskarżonego J. K..

Analiza obu formalnych zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego (k. 5852) pozwala na wniosek że zarówno zarzut naruszenia przepisów postępowania (art. 4 , 5 § 2 i 7 kpk), jak też błędu w ustaleniach faktycznych wiąże się z kwestionowaniem ilości środka odurzającego tj. w zakresie przekraczającym wielkość 4064,50 grama (wynikającą z zestawienia ilości mającej wynikać z wyników kontroli operacyjnej oraz marihuany zabezpieczonej w miejscu zamieszkania oskarżonego). Twierdzenie apelującego byłoby zasadne tylko przy założeniu przyjętego przez niego mechanizmu wyliczenia ilości środka odurzającego tj. dania wiary wyjaśnieniom i zeznaniom M. N., T. O., B. B. tylko w tym zakresie w jakim potwierdzają je wyniki kontroli operacyjnej ,innymi słowy przyjęcie założenia, że przedmiotem działań oskarżonego były tylko te transakcje, które zostały utrwalone w ramach kontroli operacyjnej. Takie rozumowanie ,zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie zasługuje na uwzględnienie z dwóch powodów. Po pierwsze oznaczałoby ono nie jako automatyczne założenie że do transakcji nie dochodziło w inny sposób niż po uprzednim porozumieniu się wyłącznie w formie telefonicznej, ku czemu brak podstaw. Po wtóre wyjaśnienia M. N., w tym także złożone po odtworzeniu nagrań z kontroli operacyjnej (np. k. 1684- rozmowa z 9.10.2008r., czy k. 1680 –rozmowa z 5.08.2008r), jak też poza tym odtworzeniem (np. k. 1688) wskazuje ,że przedmiotem transakcji oskarżonego były, oprócz transakcji wskazanych w apelacji, także inne, obejmujące istotne wartości (200 gram k. 1680, 100 gram k.1684, 1,3 kg, 2 kg – k. 1688). Jak trafnie ustalił Sąd meriti wyjaśnienia M. N. znajdują wsparcie w wyjaśnieniach B. B.. Tym samym uprawnionym było ustalenie Sądu meriti co do ilości środka odurzającego wprowadzonego do obrotu lub udzielonego innym osobom. Już tylko wielkość transakcji z udziałem tych dwóch osób (5660 gram)

uzasadniała przyjęcie kwalifikacji z art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii tj. wprowadzenia do obrotu, przy trafnym przyjęciu że łączna ilość przekazanego tym osobom celem dalszej odsprzedaży środka odurzającego stanowi znaczną ilość tj. że czyn oskarżonego wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Zarzut apelującego, zawarty w uzasadnieniu apelacji jakoby Sąd meriti błędnie ustalił, że wszystkie środki odurzające będące w dyspozycji oskarżonego zostały następnie wprowadzone do obrotu w sensie prawnym tj. przekazane osobom zajmującymi się dalszą odsprzedażą, pomijając że część środków odurzających została zbyta ostatecznym konsumentom (na co wskazuje wielkość porcji) wydaje się być pewnym nieporozumieniem. Poczynione przez Sąd ustalenia nie wskazują na takie ustalenie, co znajduje potwierdzenie w czynie przypisanym oskarżonemu w pkt XVII zaskarżonego wyroku ,gdzie przyjęto kumulatywną kwalifikację z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 (a więc udzielania środka odurzającego w sensie prawnym jego konsumentowi). W zakresie kwestionowania orzeczonego środka karnego przepadku korzyści to prawne podstawy istniały zarówno w przypadku kwalifikacji z art. 56 ust. 3 jak i 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wobec ustalenia ,że w obu przypadkach oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść tą faktycznie odniósł. Co do mechanizmu ustalenia kwoty przepadku odniesiono się już wcześniej, w odniesieniu do innego oskarżonego ,Sąd meriti dokonał ustaleń o cenie uzyskiwanej przez oskarżonego za 1 gram marihuany tj. od 15 do 25 zł (k. 5751) w zależności od wielkości zamówienia. Przyjęcie średniej wartości rynkowej (20 zł) prowadziło do ustalenia wartości rynkowej na łączną kwotę 184.560,00 zł, co trafnie nie zostało potraktowane przez Sąd meriti jako automatyczna wysokość osiągniętej korzyści majątkowej, słusznie w tym zakresie uwzględniono to że zdarzały się transakcje obejmujące ilość 1 kg lub więcej przy których cena 1 grama była niższa od tej średniej, mieszcząc się w wartościach 11-16 zł (np. wyjaśnienia M. N., k. 1680, gdzie wskazuje koszt zakupu 200 gramów na 3400 zł tj. 17 zł za gram, czy k. 1688, gdzie przy największej transakcji cena zakupu miała wynosić 11 zł za gram). Z tej perspektywy ustalona przez Sąd meriti wysokość korzyści osiągniętej przez oskarżonego, opierająca się na założeniu że uzyskiwał on przeciętnie cenę 13,20 zł (co wynika z podzielenia łącznej kwoty przez ustaloną ilość zbytego środka odurzającego), znajduje oparcie we wskazanych przez ten Sąd dowodach, co istotne będąc wartością zbliżoną do minimalnej, osiąganej wyłącznie przy największych, bo sięgających rzędu kilograma i więcej, transakcjach, nie stanowiących większości z przypisanych oskarżonemu.

Orzeczone wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności i grzywny uwzględniają we właściwym stopniu wszystkie istotne okoliczności (k. 5789) stąd nie mogą być uznane za rażąco niewspółmiernie surowe.

5. Co do apelacji oskarżonego G. P. .

Nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych Sąd meriti w zakresie w jakim dokonując ich oparł się na wyjaśnieniach W. Z. albowiem ocena tego dowodu została przeprowadzona w sposób zgodny z art.7 kpk , czego dowodzą rozważania zawarte na k.5773v-5775, 5777v-5778 (dot. osk.A. E. , P.D.) .W tym zakresie należytej uwadze nie uszły takie elementy jak ocena ,czy istnieją podstawy do przyjęcia ,że wyjaśnienia te były nakierowane na zgodne z prawdą odtworzenie przebiegu zdarzeń z udziałem W. Z. , czy też są one chociażby w części przejawem chęci ograniczenia swej odpowiedzialności karnej poprzez np. przypisanie innej osobie swoich bezprawnych zachowań , czy też opisywanie nie istniejących w rzeczywistości zdarzeń dla uzyskania możliwości skorzystania z przewidzianych prawem instytucji np. z art.60 kk .Treść wyjaśnień W. Z. (za wyjątkiem złożonych w trakcie konfrontacji z M.Z., którym słusznie nie dano wiary wobec braku przekonującego uzasadnienia ze strony W. Z. takiej zmiany) przekonuje o trafności oceny tych wyjaśnień albowiem konsekwentnie W. Z. , opisując poszczególne zdarzenia obciąża także siebie , co w efekcie stało się jedną z podstaw dowodowych skierowania wobec niego aktu oskarżenia .Podkreślić przy tym należy ,że gdyby intencją W. Z. było ograniczenie lub wykluczenie swej odpowiedzialności karnej to winien być zainteresowany forsowaniem wersji przedstawionej przez M. Z. i G. P. tj. że przedmiotem ich kontaktów była współpraca w zakresie handlu częściami samochodowymi , kosmetykami , szczególnie ,że w początkowej fazie postępowania organy je prowadzące musiały liczyć się z trudnością procesowego wykazania czego w rzeczywistości dotyczyły utrwalone rozmowy telefoniczne .Co istotne, wyjaśnienia te znajdują potwierdzenie (co najmniej pośrednie) w dowodach wskazanych przez Sąd meriti , a to wykazie połączeń telefonicznych , wyjaśnieniach A. E. (4) (w zakresie wskazanym k.5774) , wynikach przeszukania samochodu A. E. (3) po jego zatrzymaniu 16.12.2008r. , krótko po spotkaniu z G. P. tj. odnalezieniu 2 kg marihuany, przy jednoczesnym znalezieniu przy G. P. kwoty pieniędzy

odpowiadającej cenie ustalonej za 2 kg marihuany , czy też utrwalonych zapisów rozmów telefonicznych w tym dniu z M.Z. , wreszcie treści utrwalonych rozmów telefonicznych i komunikatów SMS pomiędzy W. Z. , A. E. , G. P. i M.Z. (przy ograniczeniach możliwości wykorzystania tego dowodu w zakresie dokonywania ustaleń co do sprawstwa M.Z.).Jedynie pozornie trafny jest argument apelującego co do tego ,że Sąd meriti sam podważa wartość dowodową wyjaśnień W. Z. , poprzez przyjęcie wartości jednego kilograma marihuany na 20.000zł, w sytuacji gdy z tych wyjaśnień wynika ,że za kilogram marihuany dostarczonej przez M. Z. W. Z. i A. E. płacili po 13.000zł. Pozorność ta wynika z braku dostrzeżenia, iż obie wartości wyrażone kwotowo dot. różnych , a przez to nieporównywalnych aspektów tj. 13.000,00 zł jest wartością określającą cenę jaką W. Z. i A. E. płacili za marihuanę dostarczoną przez M. Z.,a innymi słowy cenę „hurtową”, płaconą przez osoby które marihuanę tą od samego początku zamierzały wprowadzać do obrotu tj. zbierać kolejnym pośrednikom lub też udzielać innym osobom , a tym samym jeśli popełnianie tego rodzaju czynów przestępczych miało mieć ekonomiczny sens , a taki był jedyny motyw działania oskarżonych, to oczywistym jest że płacona przez nich cena musiała być niższa od cen jakie zamierzali uzyskiwać i uzyskiwali od swoich nabywców. Wskazana w opisie czynu (także co do innych oskarżonych) wartość rynkowa (przy przyjęciu w sposób uprawniony , bo poparty danymi wynikającymi z dowodów oraz praktyką sądową, wartości 20 zł za 1 gram) stanowi natomiast odzwierciedlenie rynkowej wartości przedmiotowej marihuany , stąd nie zachodzi sytuacja sugerowana przez apelującego. Nie podważa oceny wartości dowodowej wyjaśnień W. Z. treść wyjaśnień A. L., gdyż po pierwsze znajdowały się one w polu widzenia Sądu meriti , o czym przekonuje treść uzasadnienia na k. 5776v ,nadto wskazany fragment wyjaśnień A. L. (tu z k. 664-665)musi być odczytywany w kontekście całości wyjaśnień A. L. tj. wskazany fragment opisuje w sposób ogólny, zbiorczy zachowania A. E. oraz później P. D. w związku z czym użyte tam zwroty np. kilka kilogramów nie może być odnoszone , jak sugeruje apelujący ,tylko do kwestii marihuany , lecz przede wszystkim do kwestii amfetaminy o czym przekonuje kolejny fragment wyjaśnień A. L. („i A. i P. za każdym razem , co tydzień odbierali po 10 kg , albo więcej”, k. 665v). Ponadto mieć należało na uwadze że A. L. nie miał wiedzy o dostawcach narkotyków dla A. E. („ja nie wiem kto był dostawcą narkotyków dla A. E. (3) , ale wiem że cokolwiek A. miał , czy to narkotyki czy spirytus , czy perfumy czy papierosy, to załatwiał mu to W. z L.”, k. 665v) co o tyle zrozumiałe że A. E. i W. Z. chociażby dla własnego bezpieczeństwa , ale także uniknięcia konkurencji nie byli zainteresowani tym aby inne osoby znały szczegóły np. dane dostawcy, dane kontaktowe, sposób dostawy narkotyków, które później z zyskiem miały być tym osobom sprzedawane. Nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych Sąd meriti poprzez ustalenie że G. P. uczestniczył w co najmniej 8 transakcjach przewozu narkotyków na teren Polski. Wbrew twierdzeniom apelującego rozważania Sądu meriti zawarte na k. 5774-5775 wskazują na prawidłowe ustalenie istnienia podstaw dowodowych co do udziału tego oskarżonego w 8 transakcjach (odpowiednio w drugiej , trzeciej , czwartej, siódmej , ósmej, dziewiątej , dziesiątej i jedenastej dostawie). Także jako niezasadny uznać należało zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie ustalenia ,że przedmiotowa marihuana na teren Polski przywożona była z Niemiec. Za taką ocenę przemawiają przede wszystkim wyjaśnienia W. Z., z których wynika że wiedzę o pochodzeniu marihuany posiadał on od M. Z. , brak jest zdaniem Sądu racjonalnych przesłanek do przyjęcia wersji sugerowanej przez apelującego jakby M. Z. miał wprowadzić W. Z. w błąd co do źródła pochodzenia, skoro w rozmowie z W. Z. wskazał on jedynie kraj gdzie nabywa marihuanę , co nie stwarzało dla niego żadnego ryzyka ,że W. Z. przejmie jego dostawcę. Po drugie, nie kwestionowane jest ustalenie że M. Z. i G. P. w tamtym czasie na stałe mieszkali w Niemczech , zaś ich przyjazdy do Polski , co do zasady, związane były z przywozem marihuany ,co trafnie (biorąc pod uwagę dane o połączeniach telefonicznych, miejsce logowania się telefonów, treść utrwalonych rozmów telefonicznych) ustalił Sąd meriti , po trzecie pośrednim potwierdzeniem mogą być także wyjaśnienia A. E. (2) ,kiedy wskazała ona że z uwagi na dwuletni pobyt w Holandii ma doświadczenia z dostępną tam marihuaną i potrafi odróżnić ją od marihuany uprawianej w Polsce , wskazując przy tym że marihuana zaobserwowana u A. E. (1) w październiku ,z racji wyglądu, cech typu stopień wysuszenia, pochodziła z zagranicy. Po czwarte , nie kwestionowana jest ustalenie dot. tego że G. P. przyjechał do Polski 16/12/2008r. w godzinach rannych, spotkał się z A. E., u którego następnie zatrzymano 2 kg marihuany, zaś u G. P. pieniądze w kwocie zbliżonej do odpowiadającej cenie sprzedaży 2 kg. To ostatnie ustalenie uwiarygadnia wyjaśnienia W. Z. co do ilości marihuany jaka standardowo była przedmiotem jednej transakcji (przy używaniu zakamuflowanych określeń) ,podobnie jak wyjaśnienia A. E. (2) opisujące analogiczną wielkość porcji marihuany , sposób jej opakowania , po tym jak A. E. (1) wyszedł na spotkanie wcześniej opisywane

przez niego zwrotem o odbiorze wcześniej rano. Z tego powodu uprawnione było ustalenie Sąd meriti co do przedmiotu poszczególnych transakcji, a tym samym sumarycznej wagi marihuany.

Orzekając kary , jak też środek karny wobec G. P. wzięto pod uwagę (k. 5787) wszystkie prawnie istotnie okoliczności, zostały one właściwie ocenione, a tym samym brak było podstaw do uznania że są to orzeczenia rażąco niewspółmiernie surowe.

6. Co do apelacji oskarżonego A. E. (1).

W zakresie zarzutu dot. procesowej dopuszczalności wyników kontroli operacyjnej Sąd Apelacyjny odnosił się już wcześniej i w tym zakresie wyrażone tam oceny zachowują pełną aktualność.

Nie naruszył art. 6 kpk w zw. z art. 175 , 390 kpk Sąd poprzez prowadzenie postępowania dowodowego na rozprawie w 24.09.2014r. pod nieobecność oskarżonego , albowiem zwrócić należy uwagę ,że po pierwsze odtworzenie nagrań wyników kontroli operacyjnej zawnioskowanych co do A. E. nastąpiło na rozprawach prowadzonych z udziałem tego oskarżonego tj. 5.09. i 11.09.2014r. , do których to nagrań oskarżony się ustosunkowywał ,co pośrednio potwierdza także oświadczenie oskarżonego złożone na rozprawie 24.10.2014r. (k. 5592). Po drugie, oskarżony zarówno na rozprawie 24.10. jak i 31.10.2014r. (kiedy zamknięto przewód sądowy) mógł odnieść się do przeprowadzonych pod jego nieobecność dowodów , przypomnieć należy ,iż w aktach postępowania znajdują się także stenogramy z odtworzonych rozmów , a więc oskarżony miał pełną możliwość ustalenia treści do których mógłby się odnieść. Po trzecie , oskarżony był świadom (z uwagi na pouczenie w postpowaniu przygotowawczym) tego w jaki sposób należy usprawiedliwić nieobecność na rozprawie z powodu stanu zdrowia (art. 117 § 2 a kpk). Przedłożone przez niego zaświadczenie (k. 5590) nie zawiera stwierdzenia , że stan zdrowia uniemożliwił udział w rozprawie, nie sposób też przyjąć ,jak sugeruje apelujący ,że miał przebywać w szpitalu z powodu stanu zdrowia, albowiem wynika z niego jedynie, że zgłosił się w celu przeprowadzenia zabiegu, natomiast zabieg ten nie został przeprowadzony na skutek przeniesienia jego terminu na 29.10.2014r. Z zaświadczenia tego nie wynika aby stan zdrowia uniemożliwił udział w rozprawie, jak też aby przedmiotowy zabieg miał cechy sytuacji nagłej czy też stwarzającej zagrożenie dla zdrowia oskarżonego , skoro zabieg przeniesiono.

Nie dopuścił się Sąd meriti zarzucanych naruszeń prawa procesowego w zakresie oceny wiarygodności wyjaśnień W. Z. i A. L. , jak wcześniej wskazano Sąd meriti w tym zakresie oceniając wiarygodność tych dowodów miał na uwadze status procesowy tych osób, czy i w jakim zakresie osoby modyfikowały swoje wyjaśnienia, przedstawiając racjonalne powody dla których tym zmienionym wyjaśnieniom nie dano wiary a które to powody Sąd Apelacyjny akceptuje. Apelujący wskazuje na w istocie subiektywną ocenę materiału dowodowego w tym znaczeniu ,iż wyraża ocenę o braku podstaw dowodowych do przyjęcia sprawstwa oskarżonego w zakresie większej ilości środka odurzającego i substancji psychotropowej niż zabezpieczonej u oskarżonego (odpowiednio ponad 2 kg i ponad 5 kg, które to wartości same w sobie są znacznymi w sensie prawnym). Wbrew tym twierdzeniom Sąd meriti szczegółowo wskazał na podstawy dowodowe poczynionych ustaleń ,o czym przekonują rozważania zawarte na k. 5774-5779. Wbrew ocenie apelującego treść utrwalonych rozmów telefonicznych oraz wiadomości sms, w zestawieniu z wyjaśnieniami W. Z. ,ale także A. E. (2) ,pozwalały w sposób stanowczy określić rzeczywisty przedmiot transakcji objętych tymi rozmowami, tym samym pozwalając w sposób stanowczy podważyć wiarygodność wyjaśnień m.in. A. E. (1) sugerujących inny niż przestępczy przedmiot tych transakcji. Wyjaśnienia A. E. (2) także w zakresie w jakim opisuje ona zachowania oskarżonego stanowią istotny dowód potwierdzający trafność ustaleń Sądu meriti. Prawdliwość tych ustaleń w sposób pośredni , potwierdzają także wyjaśnienia P. M., opisującej aktywność P. D., który w określonym zakresie współpracował z A. E.. W zakresie przypisania sprawstwa przestępstwa skarbowego z art. 65 kks Sąd meriti wskazał na dowodową podstawę tych ustaleń (k. 5748) ,dokonując ich właściwej oceny w kontekście korelowania z innymi dowodami (wynikami kontroli operacyjnej) ,wzajemnej spójności, jak też oceny znaczenia modyfikacji wyjaśnień , o czym przekonują rozważania zawarte na k. 5778-5779, analiza treści dowodów wskazanych przez Sąd meriti uprawniała do dokonania takich ustaleń jakich poczyniono , ocena tych dowodów odpowiada wymogom art. 7 a apelujący kwestionując ją w istocie podnosi jedynie kwestie zeznań A. L. jako świadka na rozprawie. Jak wskazano okoliczność ta nie uszła uwagi Sądu meriti , który właściwie , podając przekonujące argumenty (k. 5778v-5779)odniósł się do tej kwestii

wskazując z jakich ,racjonalnych i przekonujących, przyczyn dać wiarę należy wyjaśnieniom A. L. z postępowania przygotowawczego, odmawiając jej zeznaniom z postępowania sądowego.

Do kwestii sposobu ustalenia wysokości korzyści majątkowej podlegającej przypadkowi Sąd Apelacyjny odnosił się wcześniej , w zakresie dot. innych oskarżonych ,co przy tożsamości mechanizmu i argumentów go uzasadniających nakazuje oceniając zarzut co do A. E. odwołać się do tych rozważań.

Nie był trafny także zarzut rażącej niewspółmierności kary. Zestawienie argumentów apelującego w tym zakresie (k. 5845) z branyimi pod uwagę przez Sąd meriti (k. 5787v-5788), pozwala zasadnie przyjąć ,że wszystkie okoliczności wymienione przez apelującego były w polu widzenia. Zostały one także właściwie ocenione ,szczególnie w zakresie okoliczności łagodzących na co wskazuje zestawienie wymierzonej kary za przestępstwo z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (które to kary z uwagi na zastosowanie pełnej absorpcji mimo braku podobieństwa przedmiotowego, są karami podlegającymi wykonaniu) zdecydowanie bliższej dolnej granicy ustawowego zagrożenia , z bardzo dużą ilością środków odurzających i substancji psychotropowej objętej działaniem oskarżonego, dot. nie tylko marihuany jako tzw. narkotyku miękkiego , ale także np. amfetaminy , a więc narkotyku o zdecydowanie bardziej negatywnych skutkach dla zdrowia konsumentów. Uprawniony jest wniosek ,że gdyby nie zaistnienie okoliczności łagodzących, prawidłowo ustalonych i ocenionych w zaskarżonym wyroku , to orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i grzywny byłyby wyraźnie surowsze.

7. Co do apelacji oskarżonego M. Z..

Kwestia dopuszczalności procesowego wykorzystania wyników kontroli operacyjnej została już omówiona wcześniej i do tych rozważań odwołać należy się oceniając je jako niezasadne zarzuty opisane w pkt 3 i 4 apelacji, pamiętając ,że w przypadku M.Z. , z uwagi na brak zgody następczej , nie czynił ustaleń na podstawie treści utrwalonych rozmów telefonicznych. Odnosząc się do kwestii oceny wyjaśnień W. Z. to Sąd Apelacyjny odwołuje się do poczynionych wcześniej rozważań co do trafnej oceny Sądu meriti wartości dowodowej tych wyjaśnień. Apelujący odwołując się do syntetycznie przedstawianych kolejnych wyjaśnień W. Z. podnosi ,że nie mogły one stanowić dowodu większej liczby transakcji niż 6, pomijając istotną okoliczność jaka wynika z ustaleń Sądu meriti (k. 5774) co do tego jak wyglądał podział ról pomiędzy W. Z. a A. E., tj. że co do zasady obiosem narkotyków, przekazywaniem pieniędzy ich dalszym wprowadzaniem do obrotu od strony wykonawczej miał zajmować się A. E. (1) zaś W. Z. wspólnie z A. E. ustalał ilość zamawianego narkotyku oraz zapewniał – co do zasady- możliwość sfinansowania danego zakupu. Z tego punktu widzenia z zasady nie uczestniczył on bezpośrednio w kontaktach z M. Z. i G. P., głównie porozumiewając się telefonicznie z A. E., właśnie co do określenia zakresu zamówienia, jego relacji i sposobu sfinansowania, a co znajduje potwierdzenie w zestawieniu połączeń telefonicznych. W tej sytuacji przy uwzględnieniu obok wyjaśnień W. Z. także zestawienia połączeń telefonicznych trafne było ustalenie co do ilości transakcji. Nie podważa prawidłowości tego ustalenia poczyniony przez apelującego zarzut (k. 5904) sprzeczności dot. ustaleń sądu co do transakcji mającej mieć miejsce na początku listopada 2008r. (k. 5775). Uprawnione jest wnioskowanie ,że w tym zakresie na wskazanej karcie uzasadnienia doszło do omyłek pisarskich przy wskazywaniu dat o czym przekonuje m.in. treść notatki urzędowej z analizy materiałów kontroli operacyjnej w której (k. 48 załącznika nr 22 wskazuje się daty rozmów telefonicznych dot. dostawy 8.11. (a nie 3 jak omyłkowo wpisana w uzasadnieniu , przy czym omyłkowy charakter potwierdza zapis w ustaleniach Sądu meriti –k. 5744- co do daty dostawy – 8.11.2008r), odpowiednio z 3,4,5,6,7.11.2008r. Sąd meriti prawidłowo przyjął (k. 5776v),że treść rozmów telefonicznych M. Z. jako taka nie mogła być procesowo wykorzystana z uwagi na brak zgody następczej. Nie oznacza to jednak zasadności twierdzenia apelującego, (k. 5904) jakoby Sąd meriti wbrew tej deklaracji oparł się na niedopuszczalnym dowodzie tj. co do ustalenia, że dostawę marihuany ma dokonać osoba o ps. (...). W tym zakresie wskazać należy, że ustalenie że oskarżony M. Z. posługiwał się tego rodzaju pseudonimem było uprawnione w kontekście wyjaśnień W. Z. , wyjaśnień G. P., dokumentacji fotograficznej samochodu oskarżonego, gdzie widnieje zapis o tej treści, wreszcie zapisy na listach które M. Z. próbował przesłać będąc tymczasowo aresztowany. Innymi słowy ,dokonanie tych ustaleń możliwe było wyłącznie na podstawie tych dowodów. Rację ma apelujący w takim zakresie jakim twierdzi ,że z zestawienia połączeń telefonicznych nie wynika jeszcze jakiego rodzaju rozmowy (o jakiej treści) prowadzone były w ich trakcie , rzecz jednak w tym że dane wynikające z takiego zestawienia w sposób uprawniony były zinterpretowane w kontekście

wyjaśnić oskarżonego W. Z. co do rzeczywistego przedmiotu współpracy z M. Z., podziału ról w kontaktach z nim i G. P. a A. E., nie sposób było także pominąć zestawienia tych danych co do ostatniej transakcji z okolicznościami zatrzymania A. E. 16.12.2008r. i znalezienia przy nim 2 kg marihuany.

Sąd Apelacyjny nie dopatrywał się w orzeczonych wobec oskarżonego karach i środku karnym cech rażącej niewspółmierności kary przez jej surowość. Odmienne niż ocenia to apelujący okoliczności istotne z punktu widzenia wymiaru kary, nie były wobec tego oskarżonego zbliżone do pozostałych oskarżonych w takim stopniu który uzasadniałby wymierzenie M. Z. kary nie wyższej niż np. A. E.. Przypomnieć w tym miejscu należy zasadę indywidualizacji kary, wynikającej z art 55 kk i z tej perspektywy dostrzec takie elementy jak to, że to od propozycji M. Z. rozpoczął się proceder przewozu marihuany, nadto oskarżony ten mimo świadomości zatrzymania A. E. i wszczęcia postępowania karnego kontynuował analogiczne, przestępcze działania, tym razem polegające na przemycaaniu narkotyków na teren Wielkiej Brytanii (k. 5263), co wskazuje na jego determinację w przestępczej działalności, dowodząc takiego stopnia zdemoralizowania, który wymaga odpowiednio długiego czasu resocjalizacji w warunkach zakładu karnego.

8. Trafny jest zarzut oskarżyciela publicznego w zakresie naruszenia prawa materialnego tj. art. 23 § 3 KKS poprzez wymierzenie oskarżonemu P. D. (1) za przestępstwo skarbowe z art. 65 § 3 KKS (pkt. X części dyspozytywnej wyroku) kary grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 złotych. Zgodnie z art. 23 § 3 KKS wysokość jednej stawki dziennej grzywny orzekanej za przestępstwo skarbowe nie może być niższa od 1/30 minimalnego wynagrodzenia, ani też przekraczać jej 400-krotności. Podstawą do obliczenia wysokości minimalnej stawki dziennej (a w konsekwencji także maksymalnej) jest minimalne wynagrodzenie, przy czym brać należy pod uwagę wysokość minimalnego wynagrodzenia z okresu od daty czynu do daty wyrokowania, uwzględniając wyrażoną w art. 2 § 2 KKS zasadę tzw. ustawy względniejszej, tu wyrażającej się w wysokości minimalnego wynagrodzenia ustalonego w odpowiednim trybie ustawowym. Okolicznością niekwestionowaną jest, że od daty popełnienia przypisanego oskarżonemu przestępstwa skarbowego tj. listopada 2008 roku wysokość minimalnego wynagrodzenia wyłącznie rośnie, stąd biorąc pod uwagę wskazaną zasadę z art. 2 § 2 KKS przyjąć należy, że najkorzystniejsze dla oskarżonego jest przyjęcie wysokości minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w dacie czynu tj. w roku 2008, a określonego na 1126 złotych Rozporządzeniem Rady Ministrów w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w roku 2008 (Dz.U. z 2007r. nr 171 poz.1209). Konsekwencją tego jest to, że przy przyjęciu takiej podstawy dla obliczenia wysokości jednej stawki dziennej, zgodnie z art. 23 § 3 KKS, wysokość ta nie mogła być mniejsza niż 37,53 złotych (1126/30), a tym samym wymierzona oskarżonemu kara grzywny nie mogła z powodów wyżej wskazanych obejmować stawki dziennej określonej na wartość niższą tj. 30 złotych. W konsekwencji uwzględniając zarzut Prokuratora, należało ustalić wysokość jednej stawki przy uwzględnieniu art. 23 § 3 KKS, przy jej ustaleniu, uwzględniając sytuację osobistą, rodzinną, majątkową, orzeczenie kary bezwzględnie pozbawienia wolności, na wartość zbliżoną do minimum ustawowego. Jednocześnie Sąd Apelacyjny nie podzielił wniosku Prokuratora o konieczności zmiany zaskarżonego wyroku zarówno co do wysokości kary grzywny orzeczonej za to przestępstwo skarbowe (poprzez orzeczenie kary 40 stawek w miejsce 50), jak też co do kary grzywny orzeczonej za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt. IX części dyspozytywnej) poprzez orzeczenie w miejsce 150 stawek dziennych kary 115 stawek dziennych, przy jednoczesnym określeniu wysokości jednej stawki na 40 złotych (w miejsce przyjętej przez Sąd wartości 30 złotych). W tym zakresie dostrzegając, że taki wniosek Prokuratora, którego prawna istota sprowadza się do wymierzenia w obu przypadkach łagodniejszych kar grzywny (skoro nie budzi wątpliwości pogląd, że przy dwuetapowym modelu orzekania kary grzywny uwzględnienie dyrektyw wymiaru kary z art. 53 KK i następne, a więc m.in. stopnia społecznej szkodliwości czynu, zawinięcia itd. wyraża się liczbą stawek dziennych, nie zaś wysokością jednej stawki) pozostaje w oczywistej sprzeczności z określonym w apelacji kierunkiem zaskarżenia (na niekorzyść), też to, że uzasadnienie apelacji (k.5825) nie pozostawia wątpliwości, że oskarżyciel nie kwestionuje wysokości orzeczonych kar, a więc także kary grzywny, mieć należało na uwadze, że taki wniosek jest w istocie zdeterminowany przyjętym przez Prokuratora poglądem prawnym. Wyraża się on w ocenie (wyprowadzonej na gruncie art. 33 § 3 KK, a w istocie także art. 86 § 2 KK, choć w tym ostatnim zakresie nie zostało to wyrażone wprost), że w przypadku objęcia jednym postępowaniem wobec tej samej osoby więcej niż jednego przestępstwa i wymierzenia za każde z nich grzywny to w procesie ustalania wysokości jednej stawki, biorąc pod uwagę prawnie relewantne kryteria z

art. 33 § 3 KK, które in concreto dla wszystkich grzywien orzekanych w jednym postępowaniu mają określoną, tożsamą postać faktyczną, nie jest prawnie dopuszczalne zróżnicowanie wysokości jednej stawki dziennej dla potrzeb kary grzywny orzekanej wobec tej samej osoby. Pogląd taki jest oczywiście trafny, natomiast niezasadne jest rozciąganie jego zastosowania na zaistniałą in concreto sytuację. Rzecz bowiem w tym, że pogląd wyżej wymieniony musi być odpowiednio rozumiany w sytuacji zbiegu realnego (jak in concreto) przestępstwa i przestępstwa skarbowego lub też tzw. zbiegu idealnego (art. 8 KKS). W tych dwóch sytuacjach zachodzi bowiem, zdecydowana przez ustawodawcę, prawna różnica co do wysokości minimalnej stawki dziennej tj. na gruncie art. 33 § 3 KK – 10 złotych, na gruncie art. 23 § 3 KK – 1/30 minimalnego wynagrodzenia, a więc wartość co najmniej kilkukrotnie większa. Z tego właśnie powodu ustalając w sposób prawidłowy, że możliwości majątkowe, sytuacja osobista i rodzinna sprawcy uzasadniają ustalenia wysokości jednej stawki w kwocie minimalnej to w przypadku grzywny wymierzonej na podstawie kodeksu karnego wysokość jednej stawki będzie wynosiła 10 złotych, a w przypadku grzywny orzekanej za przestępstwo skarbowe 1/30 minimalnego wynagrodzenia, a więc wartość wyższą zdecydowanie niż 10 złotych. Pogląd do którego odwołuje się Prokurator będzie miał zastosowanie np. w takich sytuacjach, w tym znaczeniu, że w przypadku ustalenia możliwości sprawcy co do uiszczenia grzywny na poziomie minimalnym niedopuszczalnym byłoby określenie stawki dziennej w zakresie grzywny orzekanej na podstawie kodeksu karnego w kwocie minimalnej, a w zakresie kary grzywny za przestępstwo skarbowe wyższej niż minimalna (lub vice versa).

O kosztach obrony z urzędu orzeczono uwzględniając oświadczenie obrońców, że koszty te nie zostały pokryte nawet w części, liczbę terminów rozpraw w których uczestniczyli obrońcy oraz należny podatek od towarów i usług.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono, poprzez zwolnienie oskarżonych od obowiązku ich poniesienia, uwzględniając sytuację majątkową, osobistą i rodzinną oskarżonych oraz wymierzonej im kary pozbawienia wolności, które uzasadniają przekonanie o niemożności uiszczenia tych kosztów, dobrowolnie lub przymusowo ,w terminie przewidzianym w art. 641 kpk.

SSA Wiesław Pędziwiatr SSA Andrzej Kot SSO(del.do SA) Piotr Kaczmarek